

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa T. W.

przeciwko N. Sp. z o.o. w W.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego

w (...)

z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;

3) przyznaje adw. M. T. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych), powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o ochronę wizerunku na podstawie przepisów prawa autorskiego. Sądy obu instancji uznały, że w sprawie ma zastosowanie art. 81 ust.2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, dopuszczający możliwość rozpowszechniania wizerunku powoda na zdjęciu grupowym przedstawiającym uczniów klasy, do której uczęszczał, publikowanym na portalu internetowym strony pozwanej.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt.3 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że powód nie wykazał występowania w sprawie przesłanek przedsądu, na które się powołał.

Wbrew jego twierdzeniom nie zachodziły okoliczności skutkujące nieważnością postępowania na podstawie art. 379 pkt. 5 w zw. z art. 214 k.p.c. W szczególności nie było podstaw przewidzianych w art. 214 k.p.c. do odroczenia rozprawy apelacyjnej wyznaczonej na dzień 30 stycznia 2014 r., gdyż powód został prawidłowo zawiadomiony o jej terminie, a w chwili rozpoczęcia i zakończenia rozprawy nie była znana Sądowi przyczyna jego nieobecności, gdyż wniosek powoda o odroczenie rozprawy został złożony zbyt późno i dostarczony do sekretariatu Sądu już po zakończeniu rozprawy (k. 1098). Niezależnie od tego należy stwierdzić, że wniosek ten nie uzasadniał konieczności odroczenia rozprawy, gdyż usprawiedliwienie nieobecności powoda na rozprawie z powodu choroby nie było stwierdzone zaświadczeniem wystawionym przez lekarza sądowego, wbrew wymaganiom art. 214¹ § 1 k.p.c.

Nie zostały też wykazane żadne inne uchybienia Sądu Apelacyjnego prowadzące do nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt. 5 k.p.c. Wniosek powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w postępowaniu

apelacyjnym został rozpoznany przez Sądy obu instancji i prawomocnie oddalony, a uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera żadnych zarzutów, które mogłyby uzasadniać ocenę, iż rozstrzygnięcie to naruszało jakiegokolwiek przepisy postępowania. Nie ma zatem podstaw do twierdzenia, że doszło do pozbawienia powoda możliwości obrony jego praw, w rozumieniu art. 379 pkt. 5 k.p.c.

Podobnie oddalenie wniosku powoda o przyznanie zaliczki na pokrycie kosztów jego stawiennictwa na rozprawie apelacyjnej nie naruszało żadnych przepisów postępowania, gdyż polska procedura cywilna nie przewiduje możliwości przyznania takiej zaliczki. W tej sytuacji jest bez znaczenia, z punktu widzenia art. 379 pkt. 5 k.p.c., okoliczność, czy powodowi doręczono odpis tego postanowienia. Bez znaczenia jest także, z tego punktu widzenia, nierozpoznanie wniosków powoda o jego zbadanie przez biegłych lekarzy oraz innych wniosków dowodowych złożonych już po wydaniu wyroku przez Sąd Apelacyjny.

Skarżący nie wykazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. Wymaga to bowiem przedstawienia okoliczności wskazujących, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego, od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.). Powód natomiast poprzestał na stwierdzeniu, że „oczywista zasadność skargi kasacyjnej widoczna jest w ujęciu zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania, mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt. 2 k.p.c.), jak i naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt. 1 k.p.c.)” - co w świetle wymagań art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. jest oczywiście niewystarczające.

Z tych wszystkich powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 w zw. z § 13 ust. 4 pkt. 2 i § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz.461).